

12.2. 2017 Septuagesimae (70 dní před Velikonocemi)

Introit: Ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování (Daniel 9,18 - Heslo pro dnešní neděli)

Píseň: 639 *Hned zrána vzdej díky*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nový den. Děkujeme, žes nás ochraňoval. V noci i v celém uplynulém týdnu, doma, na prázdninách, na horách, na cestách. Děkujeme za to hezké, co jsme prožili, zažili, viděli, cítili, za vzduch, sních, hory, krásu děkujeme. Za to, co jsme mohli dělat, číst, poslouchat, o čem mluvit, přemýšlet, za hezká setkání i za ticho děkujeme. Za lidi kolem nás děkujeme. Za smysluplně strávený čas děkujeme.

Pane Bože, ty jsi byl s lidmi od začátku. Čteme o tom v Bibli. Už dávno jsi byl s Izraelci, když žili v zemi, kterou dostali od tebe, ale byl jsi s nimi i pak – nejdřív v Egyptě, pak v Babylóně. Přiváděl jsi je zpátky. Můžeme ty příběhy číst, smíme jim věřit, smíme věřit, že jsou i pro nás a o nás. Jsi s námi – v našich otroctvích, zajetích, nesvobodách, nemocech, smutku, beznaději, tmě. Věříme, že i pro nás je vysvobození, pozvání ven. Chceme se nechat vést. Prosíme, proměňuj nás. I dnešními bohoslužbami nás nasměřuj k sobě. Amen.

Čtení: Jan 8,1-11

Píseň: 691 *Tak málo přímých cest*

Text: Zach 3

kázání:

Jak je to s vašimi nedělními šaty? V čem chodíte do kostela? Zdalipak jste někdo nepřišel v rouchu zmazaném, jak to poeticky nazývají kraličtí? A bez nedělní čepice?

Ta nebeská scéna proroka Zacharjáše mi přijde docela imponující. Stojí tam velekněz, vedle něj z jedné strany anděl a z druhé satan. Taková trojice před Pánem Bohem. Satan se chystá proti veleknězi vznést žalobu.

Kdo je to satan? Hebrejské sloveso s-t-n znamená sočit. Obviňovat, osočovat, protivit se, pomlouvat. Podívej, Pane Bože, jaké má ten člověk špinavé šaty. Víš, co dělal včera a v noci? Kudy chodil, na co myslel, co provedl? Jak se chová ke své rodině? Poctivý zrovna není... Znáte ten začátek knihy Jób: to je toho, Hospodine, že ti je Jób věrný, však se mu daří, kdyby se mu nedařilo, hned na tebe zapomene... Zdá se, že satan má své místo vedle člověka i před Pánem Bohem. Bible s tím nějak počítá.

Hospodin ale satana umlčí. Dávám ti důtku, satane. Buď zticha. Já jsem se rozhodl jinak, pro záchranu, pro život. Oharek Jeruzaléma, svůj lid, i tohoto velekněze беру na milost. Není to dokonalý národ ani dokonalý jedinec, ale já ho nechci nechat shořet. Ohněm, který ho ohrožuje (který nás ohrožuje), je zlo, které děláme, nevěrnost, hřích, ale já (Hospodin) jsem to tak nenechal a oharek jsem vytáhl. Už hodněkrát. Teď nedávno jsem je přivedl zpátky z babylónského zajetí. (Jsme teď se Zacharjášem v době po návratu z Babylóna.) Takže – satane, buď zticha, já si to vyřídím sám.

Četla jsem teď dětskou knížku o Martinu Lutherovi. Ještě víc, než jsem to vnímala předtím, jsem si uvědomila, jak moc byl malý a pak mladý Martin vychován ve strachu. Strachu z Pána Boha, ze smrti, z Božího soudu, z pekla. Když se pak Luther stal mnichem v klášteře, snažil se modlitbami, posty, tvrdou prací svůj strach překonat, Pána Boha si naklonit, hříchy odčinit. Moc se trápil. Nikdy nebudu dost dobrý! Tolikrát udělám něco špatně, někomu ublížím. Hodně četl Bibli. Úplně ho do sebe vtáhla. Jednou, to už byl učitelem theologie, se chystal na přednášku o epistoletě Římanům. Něco objevil. Četl to pořád znovu. To není možné, vždyť je to jinak, než jsem doteď myslel! *Spravedlivý z víry bude živ.* (Řím 1,17) *Sola fide.* Víra stačí. Kolikrát na Luthera útočil ďábel (podobně jako osočoval velekněze ve vidění Zacharjášově), teď mu Luther říká:

satane, já patřím Bohu, já mu věřím, já jsem byl pokřtěný. Ty nade mnou moc nemáš. Proto se také později Luther tolik bouří proti odpustkům, obchodování s lidským strachem a Božím odpuštěním. To se přece nedá koupit za peníze.

Zpět k Zacharjášovi. Satan dostal důtku, je vyřazen ze hry, odsunut. Ta zmazaná roucha a snad i prostovlasá hlava velekněze ale zůstávají realitou. Satan měl vlastně pravdu. Podívej, ten člověk má k dokonalosti hodně daleko. Před Pánem Bohem stojíme ve špinavých šatech. Podobně se v roztrhaných hadrech vrátil domů ze své životní cesty za štěstím marnotratný syn. Svléčte to z něj, dejte mu čisté šaty a pěknou čepici (kraličtí). Ospravedlnění z milosti. Čisté šaty zadarmo.

Tím omilostněným je zde velekněz. Ten, který zástupně přichází před Hospodina za lid. Ten, který má být nejlepší, nejdokonalejší, nejčistší. Není takový „od přírody“, i on měl šaty zmazané jako všichni ostatní. Ale dostal čisté.

Co bude následovat? Velekněz je vyslán na cestu, dostává úkol. Budeš chodit po mých cestách, budeš střežit to, co jsem ti svěřil, obhajovat můj dům... a já ti dám právo přicházet sem ke mně, do mé blízkosti. Omilostnění je začátek cesty, práce. Veleknězův jmenovec Jozue, nástupce Mojžíšův, kdysi svolal lid a vedl je k rozhodnutí: Vyvolte si dne, komu budete sloužit, já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. Milost, omilostnění je začátek cesty, mohutný impuls do života víry. Do života víry činné, žité, aktivní. Není to klídek, pohoda, slastné nicnedělání.

Ještě jednou k Lutherovi. Poznal, přijal obrovskou milost. Cítil se svobodný, proto i začal používat jméno Luther (svobodný) místo původního Luder. Ale svoboda pro něj není svobodou od Pána Boha, od jeho slov, příkázání, úkolů. Dál se hodně modlí, čte, pracuje. A je nešťastný, jak málo lidí znají Bibli, jak málo nebo s nepochopením se modlí, jak je jejich zbožnost často mechanická. Proto káže, píše, dneska bychom řekli dělá osvětu. Překládá Bibli do němčiny. Prosazuje, aby děti chodily do školy. Poznání a přijetí

milosti ho vedle k aktivitě, jít po Božích cestách není snadné, nenáročné, oddechovka.

Četli jsme z Nového zákona příběh o ženě, kterou přivedli k Ježíšovi. Byli to vlastně takoví satanové, přišli ji osočit, žalovat. Právem. Nikde se nedočteme, že by ta žena nebyla udělala to, z čeho ji osočují. Strážci pořádku. Jsou potřeba.

Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem. Vytráceli se jeden po druhém. Až zůstal Ježíš s tou ženou sám. Podobně jako když satan dostal důtku, byl odsunut na vedlejší kolej. Žena ve špinavých šatech už stojí před Ježíšem sama. Hlavu skloněnou, představuji si. Rozhlédni se, ženo. Kde jsou ti satanové? Neodsoudili tě? Nejistě odpoví: asi ne... Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš. Dostáváš čisté šaty, novou čepici, zkus jít po cestě, kde se moc neušpiníš. A zase přijď'.

Tohle řekl ženě Ježíš. Ten pravý, dokonalý velekněz. Kterého očekávali už dávno. Zacharjáš i jiní proroci o něm mluví jako o Výhonku (kral. Výstřelek). Až on přijde, bude to trochu jako v ráji. Budete společně přicházet pod révu a fíkovník. Kde je příjemný stín a hojnost.

Ježíš přišel do našeho světa. Reálného, nečistého. Máme špinavé šaty, ta žena z Janova evangelia nebyla bezhříšná. Máme žalobce, soudce, strážce zákona, tresty. Je to potřeba udržovat pořádek, řídit se pravidly. Ale věříme, že Ježíš stojí vedle nás, bere nás kolem ramen, dává čisté šaty, chce s námi být, dokonce jít na hostinu. To je milost.

Takže – kdo jste přišel do kostela ve špinavých šatech... jste tady vítání. Před večeří Páně vyznáváme viny, sami si uvědomujeme a přiznáváme to, co by na nás mohli říkat kdekterí satanové, žalobci. A věříme v odpuštění. Dar čistých šatů. Večeře Páně je hostina omilostněných, očištěných. Radost s Ježíšem, posila k další cestě ven.

Píseň 189 *Hrad přepevný*

Vyznání vin

Pane Bože,

jsme před tebou. Každý sám za sebe. Myslíme na to, čím a jak jsme se ušpinili. Udělali zle nebo polovičatě, mysleli sobecky, neřekli pravdivě. Nepomohli. Báli se někoho zastat. Byli líní. Poslouchali pomluvy. Málo se modlili. V tichu myslíme každý na to své, co nás trápí, tíží...

Kdo takto litujete a vyznáváte, řekněte to nahlas: *Vyznávám. Prosím, Pane, odpusť.*

Chtěli bychom dělat věci jinak, lépe. Napravit chyby ve vztazích. Dávat, pomáhat, odpouštět, mít rád. Žít z víry a milosti. Prosíme o pomoc.

Kdo máte takové předsevzetí, řekněte nahlas: *Chci žít nově.*

Pane Bože, ty nám hodně odpouštíš. Díky tomu se můžeme volně nadechnout. I my chceme odpouštět, odpustit. I těm, kdo nám opravdu ublížili a zranili nás. Prosíme o sílu to udělat.

Kdo chcete odpustit těm, kdo vám ublížili, vyznejte to nahlas: *Odpouštím.*

Věříme, že jsme přijati z milosti. Pán Bůh nás má rád. I kvůli nám Pán Ježíš přišel na svět. Zval lidi k radosti, přijímal je, odpouštěl. Umřel. Vstal z mrtvých, žije. Zve nás, přijímá. Nemusíme žít ve strachu, ale z víry.

slovo milosti

Tomu, kdo žízní po Bohu a po odpuštění, dává Bůh napít zadarmo z pramene vody živé. (podle Zj 21,6)

Vyznáme víru slovy AVV.

Píseň: Svítá 359 *V království Božím místa dost*

Večeře Páně

přímluvná modlitba

Píseň: Svítá 276 *Před tvou tváří, Pane*

Ohlášky, sbírka

Poslání: Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, Sijóne, z tebe se veselí, ve své lásce ti odpouští. Sf 3,17

Požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,7)

Píseň: 419 *Mocný Bože, při Kristovu*